

DET KONGELIGE
UTENRIKSDEPARTEMENT

St.prp. nr. 50

(2008–2009)

Om samtykke til ratifikasjon av Europarådets konvensjon av 16. mai 2005 om forebygging av terrorisme

*Tilråding fra Utenriksdepartementet av 20. mars 2009,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Stoltenberg II)*

1 Innledning

Europarådet vedtok 16. mai 2005 en konvensjon om forebygging av terrorisme. Formålet med konvensjonen er å bedre statspartenes muligheter for å forhindre terrorisme og dens negative virkninger for menneskerettighetene, særlig retten til liv.

Arbeidet med konvensjonen ble påbegynt i 2004, og Norge var representert i arbeidsgruppen som fremforhandlet konvensjonen. Konvensjonen trådte i kraft 1. juni 2007. Norge undertegnet den 9. april 2008. Per 25. februar 2009 har 43 stater undertegnet konvensjonen, hvorav 17 også har ratifisert.

Fordi lovendringer har vært nødvendig for å kunne ratifisere konvensjonen, er Stortingets samtykke til ratifikasjonen nødvendig i medhold av Grunnloven § 26 annet ledd.

Som trykte vedlegg følger konvensjonen i engelsk originalversjon med oversettelse til norsk.

2 Nærmere om de enkelte bestemmelser i konvensjonen

Bestemmelsene i konvensjonen kan deles inn i tre hovedkategorier – kriminalisering, utlevering og forebygging. Statene må kriminalisere offentlig oppfordring til terrorhandlinger, det å verve noen til å delta i eller på annen måte bidra til slike hand-

linger, og det å lære bort metoder eller teknikker som kan brukes til å begå slike handlinger. Konvensjonen inneholder videre bestemmelser om utlevering og gjensidig bistand i straffesaker, og om forebyggende tiltak mv.

I *fortalen* uttrykker partene sin felles bekymring for økt terrorisme og trusler om terrorisme, og de understreker behovet for å strafforfølge slike forbrytelser.

Artikkel 1 definerer hva som menes med en terrorhandling i konvensjonens forstand. Som terrorhandlinger regnes de handlinger som omfattes av ti nærmere opplistede FN-konvensjoner, inkludert 1999-konvensjonen om finansiering av terrorisme. De ti konvensjonene er spesifisert i et eget vedlegg til konvensjonen.

Artikkel 2 knesetter formålet med konvensjonen: Å gjøre statene bedre i stand til å forhindre terrorisme og de negative virkninger terrorhandlinger har for menneskerettighetene, særlig retten til liv.

Artikkel 3 bestemmer at hver stat skal iverksette egnede og nødvendige tiltak for å forhindre terrorhandlinger. Statene skal bl.a. iverksette tiltak for å forbedre og utvikle samarbeidet mellom nasjonale myndigheter for å forhindre terrorisme.

Artikkel 4 bestemmer at statspartene, i den utstrekning det er hensiktsmessig, skal bistå hverandre i forebyggingen av terrorhandlinger, blant annet ved å utveksle informasjon.

Artikkel 5 forplikter partene til å kriminalisere en offentlig oppfordring til å begå terrorhandlinger.

Artikkel 6 forplikter statene til å oppstille straff for den som rekrutterer en person til å begå eller delta i en terrorhandling, uavhengig av om han eller hun direkte skal begå, eller bare medvirke til, at en slik handling blir begått.

Etter *artikkel 7* må statene gjøre det straffbart å lære bort metoder eller teknikker for å begå eller medvirke til en terrorhandling. Som eksempel nevnes særskilt å gi instruksjon om fremstilling eller bruk av sprengstoff, våpen, eller skadelige eller farlige stoffer.

Artikkel 8 presiserer at handlingene som er beskrevet i artikkel 5–7 skal være straffbare uavhengig av om en terrorhandling faktisk blir begått. Kriminaliseringsforpliktelsen omfatter dermed forberedelseshandlinger.

Artikkel 9 fastsetter nærmere regler om kriminalisering av ulike former for medvirkning til de handlingene som er nevnt i artikkel 5–7. I tillegg fastsettes det at forsøk på handlinger beskrevet i artikkel 6 og 7 skal være straffbart.

Artikkel 10 regulerer juridiske personers ansvar. Statene forplikter seg til å treffe nødvendige tiltak for å etablere juridiske personers ansvar for deltakelse i de straffbare handlingene som er fastsatt i artikkel 5–7 og 9.

Artikkel 11 bestemmer at statene skal sørge for at straffereaksjonene for handlingene som beskrevet i artikkel 5–7 og 9 er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende.

Artikkel 12 bestemmer at gjennomføringen av forpliktelsene etter artikkel 5–7 og 9 skal skje i overensstemmelse med statenes menneskerettsforpliktelser.

Etter *artikkel 13* skal statene treffe tiltak som er nødvendige for å beskytte og støtte ofre for terrorhandlinger begått på deres eget territorium. Med forbehold for nasjonal lovgivning kan slike tiltak omfatte økonomisk bistand til ofrene for terrorisme.

Artikkel 14 gir forholdsvis vidtrekkende jurisdiksjonsregler.

Artikkel 15 pålegger statene å etterforske opplysninger om at en påstått gjerningsperson kan oppholde seg på statens territorium. Bestemmelsen fastsetter også nærmere rettigheter for den påståtte gjerningspersonen.

Artikkel 16 begrenser konvensjonens anvendelsesområde. Som utgangspunkt får konvensjonen ikke anvendelse når en straffbar handling etter artikkel 5–7 og 9 er begått i én stat og den påståtte gjerningsperson er borger i denne staten og oppholder seg på dennes territorium.

Artikkel 17 bestemmer at statene skal yte hverandre størst mulig bistand i forbindelse med etterforskning, strafforfølgning eller utlevering for straffbare handlinger fastsatt i artikkel 5–7 og 9.

Artikkel 18 bestemmer at en stat som ikke utleverer en påstått gjerningsperson som befinner seg på statens territorium, skal oversende saken til sine kompetente myndigheter (påtalemyndigheten) for strafforfølgning.

Artikkel 19 gir bestemmelser om utlevering. De straffbare handlingene fastsatt i artikkel 5–7 og 9 skal uten videre anses som forhold som kan gi grunnlag for utlevering.

Etter *artikkel 20* skal ingen av de straffbare handlingene nevnt i artikkel 5–7 og 9, for så vidt gjelder utlevering og gjensidig rettslig bistand i straffesaker, kunne anses som en politisk forbrytelse, en straffbar handling forbundet med en politisk forbrytelse eller en politisk motivert straffbar handling. Utlevering eller gjensidig rettslig bistand i straffesaker kan dermed ikke nektes på slikt grunnlag.

Artikkel 21 gir forskjellige tolkningsregler, bl.a. skal ingen av konvensjonens bestemmelser tolkes slik at de medfører en plikt til utlevering dersom vedkommende risikerer å bli utsatt for tortur eller umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff.

Artikkel 22 slår fast at partene uoppfordret kan sende hverandre informasjon som kan komme til nytte under en pågående etterforskning.

Artikkel 23 slår fast at konvensjonen kan tiltres både av Europarådets medlemsstater og av stater som ikke er medlemmer, men som har deltatt i utarbeidelsen av konvensjonen. Bestemmelsen gir også nærmere regler om når konvensjonen trer i kraft.

Artikkel 24 regulerer adgangen for stater som ikke er medlemmer av Europarådet, og som heller ikke har deltatt i utarbeidelsen av konvensjonen, til å tiltre konvensjonen.

Artikkel 25 gir partene anledning til å angi det territorium eller de territorier (underlagt den aktuelle partens suverenitet) som konvensjonen skal gjelde for.

Artikkel 26 angir de gjeldende multilaterale og bilaterale traktatene som konvensjonen skal utfylle.

Artikkel 27 gir bestemmelser om endring av konvensjonen.

Artikkel 28 har bestemmelser om revisjon av vedlegget der de ti FN-konvensjonene er opplistet, se også artikkel 1.

Artikkel 29 gir regler om tvisteløsning.

Artikkel 30 gir bestemmelser om at statene med jevne mellomrom skal rådføre seg med hverandre, bl.a. for å utarbeide forslag for å lette eller bedre den effektive bruken og gjennomføringen av konvensjonen.

Artikkel 31 gir regler om hvordan partene skal gå frem dersom de ønsker å si opp konvensjonen.

Artikkel 32 angir forhold partene skal underrettes om.

I *vedlegget* er det listet opp ti FN-konvensjoner som er relevante i kampen mot terrorisme. Listen må ses i sammenheng med konvensjonens artikkel 1, som definerer hva som skal regnes som en terrorhandling.

3 Gjennomføringen i norsk rett

Konvensjonens artikkel 5–7 pålegger partene å kriminalisere oppfordring, rekruttering og opplæring til terrorhandlinger. Kriminaliseringsforpliktelsene er nærmere omtalt i Ot.prp. nr. 8 (2007-2008) side 200 flg. Straffeloven 2005 § 136 om oppfordring, rekruttering og opplæring til terrorhandlinger gjennomfører disse konvensjonsforpliktelsene. Bestemmelsen ble vedtatt ved lov 7. mars 2008 nr. 4, men er ikke trådt i kraft. Straffeloven 1902 har inntil nylig ikke hatt noen direkte motsats til nevnte bestemmelse, men oppfordring, rekruttering og opplæring til terrorhandlinger har i stor grad vært regnet som straffbar medvirkning til terrorhandlinger. Ved lov 19. desember 2008 nr. 114 ble en bestemmelse tilsvarende straffeloven 2005 § 136 føyd til som ny § 147 c i straffeloven 1902. Lovendringen trådte i kraft straks. Paragraf 147 c er nærmere omtalt i Ot.prp. nr. 79 (2007-2008) s. 3–4 og 6. Formålet med lovendringen var å gjøre det mulig for Norge så snart som mulig å ratifisere Europarådets konvensjon 16. mai 2005 om forebygging av terrorisme, jf. Ot.prp. nr. 79 (2007–2008) side 1. Når straffeloven 2005 trer i kraft, vil § 147 c avløses av § 136 om straff for oppfordring, rekruttering og opplæring til terrorhandlinger, i tillegg til de generelle bestemmelsene om straffbar medvirkning og forsøk i straffeloven 2005 § 15 og 16. Straffeloven 2005 § 136 er nærmere omtalt i Ot.prp. nr. 8 (2007–2008) side 200 flg. og side 319–320, jf. også Ot.prp. nr. 79 (2007–2008) side 3.

Norsk rett er etter tilføyelsen av ny § 147 c i straffeloven 1902, jf. straffeloven 2005 § 136, i samsvar med konvensjonen.

Spørsmålet om ratifikasjon ble sendt på høring 16. april 2007 sammen med forslaget om et eget kapittel i straffeloven 2005 om terrorhandlinger og terrorrelaterte handlinger, hvorav straffebestem-

melsen om oppfordring, rekruttering og opplæring til terrorhandlinger var et av forslagene. Et stort flertall av høringsinstansene støttet forslaget.

4 Økonomiske og administrative konsekvenser

Ratifikasjon av konvensjonen antas ikke å medføre økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning.

5 Vurdering

Norges fortsatte aktive deltakelse i den internasjonale kampen mot terrorisme er svært viktig. Terrorismen har kommet i forgrunnen for de mer tradisjonelle truslene mot rikets indre og ytre sikkerhet i form av fare for krig eller okkupasjon.

Terrorismen er i dag ofte av internasjonal karakter. For eksempel vil den som verver medlemmer til en terrororganisasjon, gjerne operere fra et annet land enn der selve terrorhandlingene begås. Slik verving, og andre forberedelser til terrorhandlinger, kan også finne sted her i Norge. Når terrorismen er internasjonal, må den forebygges gjennom internasjonalt samarbeid. Formålet med konvensjonen er å styrke dette samarbeidet, og det er viktig at Norge sammen med flest mulig andre stater slutter seg til konvensjonen.

Tidlige konvensjonsutkast ble kritisert for å gå for langt i å legge vekt på hensynet til kriminalitetsbekjempelse, uten å ta tilstrekkelig hensyn til menneskerettighetene. Den endelige konvensjonen er riktig balansert i så måte.

I tilknytning til artikkel 3 nr. 3 og 4 kan det nevnes at regjeringen har satt i gang arbeidet med en handlingsplan for å forebygge voldelig ekstremisme. Formålet med planen er å sikre et mer helhetlig grunnlag for koordinering av samfunnets tiltak for å motvirke ekstremisme, samtidig som hensynet til demokrati, rettssikkerhet og et inkluderende samfunn ivaretas. Handlingsplanen skal bygge på tre sentrale prosesser: dialog med minoritetsmiljøene, kunnskapsheving og tverrdepartemental samordning. Handlingsplanen vil foreligge våren 2009.

6 Konklusjon og tilråding

Justisdepartementet tilrår at Europarådets konvensjon om forebygging av terrorisme ratifiseres. Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til ratifikasjon av Europarådets konvensjon av 16. mai 2005 om forebygging av terrorisme.

Vi **HARALD**, Norges Konge,

stadfester:

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til ratifikasjon av Europarådets konvensjon av 16. mai 2005 om forebygging av terrorisme, i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag
til vedtak om samtykke til ratifikasjon av Europarådets
konvensjon av 16. mai 2005 om forebygging av terrorisme

I

Stortinget samtykker til ratifikasjon av Europarådets konvensjon 16. mai 2005 om forebygging av terrorisme.

Vedlegg 1**Council of Europe Convention
on the Prevention of Terrorism
Warsaw, 16.V.2005**

The member States of the Council of Europe and the other Signatories hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity between its members;

Recognising the value of reinforcing co-operation with the other Parties to this Convention;

Wishing to take effective measures to prevent terrorism and to counter, in particular, public provocation to commit terrorist offences and recruitment and training for terrorism;

Aware of the grave concern caused by the increase in terrorist offences and the growing terrorist threat;

Aware of the precarious situation faced by those who suffer from terrorism, and in this connection reaffirming their profound solidarity with the victims of terrorism and their families;

Recognising that terrorist offences and the offences set forth in this Convention, by whoever perpetrated, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature, and recalling the obligation of all Parties to prevent such offences and, if not prevented, to prosecute and ensure that they are punishable by penalties which take into account their grave nature;

Recalling the need to strengthen the fight against terrorism and reaffirming that all measures taken to prevent or suppress terrorist offences have to respect the rule of law and democratic values, human rights and fundamental freedoms as well as other provisions of international law, including, where applicable, international humanitarian law;

Recognising that this Convention is not intended to affect established principles relating to freedom of expression and freedom of association;

Recalling that acts of terrorism have the purpose by their nature or context to seriously intimidate a population or unduly compel a government or an international organisation to perform or

**Europarådets konvensjon
om forebygging av terrorisme
Warszawa, 16. mai 2005**

Europarådets medlemsstater og de øvrige stater som har undertegnet denne konvensjonen,

som tar i betraktning at Europarådets mål er å oppnå større enhet blant sine medlemmer,

som erkjenner viktigheten av å styrke samarbeidet med de øvrige stater som er parter i denne konvensjonen,

som ønsker å treffe effektive tiltak for å forebygge terrorisme og særlig avverge offentlig tilskyndelse til å begå terrorhandlinger samt rekruttering og opplæring til terrorisme,

som er klar over den alvorlige bekymring forårsaket av økningen i antallet terrorhandlinger og den voksende terrortrusselen,

som er klar over den prekære situasjonen for dem som lider som følge av terrorisme, og som i den forbindelse bekrefter sin dype solidaritet med ofrene for terrorisme og deres familier,

som erkjenner at terrorhandlinger og de straffbare handlingene omhandlet i denne konvensjonen, uansett hvem gjerningsmannen er, ikke under noen omstendigheter kan rettferdiggjøres ut fra politiske, filosofiske, ideologiske, rasemessige, etniske, religiøse eller andre tilsvarende hensyn, og minner om at alle parter er forpliktet til å forebygge slike handlinger og straffefølge dersom de ikke forebygges, og sikre at de straffes med straffer som tar i betraktning deres alvorlige karakter,

som minner om behovet for å styrke kampen mot terrorisme og som bekrefter at alle tiltak som treffes for å forebygge eller stanse terrorhandlinger, må respektere rettsstatsprinsippet, demokratiske verdier, menneskerettighetene og de grunnleggende friheter samt andre bestemmelser i folkeretten, herunder i den humanitære folkeretten der det er aktuelt,

som erkjenner at denne konvensjonen ikke har til hensikt å berøre fastlagte prinsipper om ytringsfrihet og organisasjonsfrihet,

som minner om at terrorhandlinger har som mål, etter sin karakter eller ut fra sammenhengen, å skape alvorlig frykt hos en befolkning eller urettmessig tvinge en regjering eller en internasjonal

abstain from performing any act or seriously destabilise or destroy the fundamental political, constitutional, economic or social structures of a country or an international organisation;

Have agreed as follows:

Article 1 – Terminology

1. For the purposes of this Convention, «terrorist offence» means any of the offences within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the Appendix.
2. On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State or the European Community which is not a party to a treaty listed in the Appendix may declare that, in the application of this Convention to the Party concerned, that treaty shall be deemed not to be included in the Appendix. This declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the Party having made such a declaration, which shall notify the Secretary General of the Council of Europe of this entry into force.

Article 2 – Purpose

The purpose of the present Convention is to enhance the efforts of Parties in preventing terrorism and its negative effects on the full enjoyment of human rights, in particular the right to life, both by measures to be taken at national level and through international co-operation, with due regard to the existing applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties.

Article 3 – National prevention policies

1. Each Party shall take appropriate measures, particularly in the field of training of law enforcement authorities and other bodies, and in the fields of education, culture, information, media and public awareness raising, with a view to preventing terrorist offences and their negative effects while respecting human rights obligations as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.
2. Each Party shall take such measures as may be necessary to improve and develop the co-operation among national authorities with a view to preventing terrorist offences and their negative effects by, inter alia:
 - a) exchanging information;

organisasjon til å utføre eller unnlate å utføre en handling, eller å alvorlig destabilisere eller ødelegge et lands eller en internasjonal organisasjons grunnleggende politiske, forfatningsmessige, økonomiske eller sosiale strukturer, er blitt enige om følgende:

Artikkel 1 – Terminologi

1. I denne konvensjonen menes med «terrorhandling» enhver straffbar handling omfattet av virkeområdet til og som definert i en av traktatene som er oppført i vedlegget.
2. En stat eller Det europeiske fellesskap som ikke er part i en traktat som er oppført i vedlegget, kan ved deponering av sitt ratifikasjons-, godtakelses-, godkjennings- eller tiltredelsesdokument erklære at den aktuelle traktaten skal anses for ikke å inngå i vedlegget ved anvendelse av denne konvensjonen på den berørte part. En slik erklæring skal ikke lenger ha virkning når traktaten trer i kraft for den part som har avgitt en slik erklæring, og som skal underrette Europarådets generalsekretær om en slik ikrafttredelse.

Artikkel 2 – Formål

Denne konvensjonen har som mål å øke partenes innsats for å forebygge terrorisme og dens negative virkninger for menneskerettighetene, særlig retten til liv, både ved hjelp av nasjonale tiltak og internasjonalt samarbeid, samtidig som det tas behørig hensyn til gjeldende multilaterale eller bilaterale traktater eller avtaler mellom partene.

Artikkel 3 – Nasjonal forebyggende politikk

1. Hver part skal treffe egnede tiltak, særlig for opplæring av rettshåndhevende myndigheter og andre organer og på områdene utdanning, kultur, opplysning, media og holdningsskapende arbeid, med henblikk på å forebygge terrorhandlinger og deres negative virkninger, samtidig som menneskerettighetene slik de er fastsatt i Den europeiske menneskerettskonvensjon, Den internasjonale konvensjonen om sivile og politiske rettigheter, og andre folkerettslige forpliktelser som gjelder for parten, respekteres.
2. Hver part skal treffe de tiltak som er nødvendige for å bedre og utvikle samarbeidet mellom nasjonale myndigheter med henblikk på å forebygge terrorhandlinger og deres negative virkninger, blant annet ved å:
 - a) utveksle informasjon,

- b) improving the physical protection of persons and facilities;
 - c) enhancing training and coordination plans for civil emergencies.
3. Each Party shall promote tolerance by encouraging inter-religious and cross-cultural dialogue involving, where appropriate, non-governmental organisations and other elements of civil society with a view to preventing tensions that might contribute to the commission of terrorist offences.
 4. Each Party shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by terrorist offences and the offences set forth in this Convention and consider encouraging the public to provide factual, specific help to its competent authorities that may contribute to preventing terrorist offences and offences set forth in this Convention.

Article 4 – International co-operation on prevention

Parties shall, as appropriate and with due regard to their capabilities, assist and support each other with a view to enhancing their capacity to prevent the commission of terrorist offences, including through exchange of information and best practices, as well as through training and other joint efforts of a preventive character.

Article 5 – Public provocation to commit a terrorist offence

1. For the purposes of this Convention, «public provocation to commit a terrorist offence» means the distribution, or otherwise making available, of a message to the public, with the intent to incite the commission of a terrorist offence, where such conduct, whether or not directly advocating terrorist offences, causes a danger that one or more such offences may be committed.
2. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish public provocation to commit a terrorist offence, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 6 – Recruitment for terrorism

1. For the purposes of this Convention, «recruitment for terrorism» means to solicit another person to commit or participate in the commission of a terrorist offence, or to join an association or group, for the purpose of contributing to

- b) styrke den fysiske beskyttelsen av personer og infrastrukturer,
- c) bedre opplærings- og samordningsplanene for krisesituasjoner.

3. Hver part skal fremme toleranse ved å oppmuntre til dialog på tvers av religioner og kulturer, eventuelt ved å involvere ikke-statlige organisasjoner og andre aktører i det sivile samfunn, for å forebygge spenninger som kan medvirke til terrorhandlinger.
4. Hver part skal arbeide for å øke bevisstheten om forekomsten av, årsakene til, alvorligheten av og trusselen som terrorhandlinger og de straffbare handlingene etter denne konvensjon representerer, og skal vurdere å oppfordre offentligheten til å yte faktisk og spesifikk hjelp til de kompetente myndigheter som kan bidra til å forebygge terrorhandlinger og de straffbare handlingene etter denne konvensjonen.

Artikkel 4 – Internasjonalt samarbeid om forebyggende arbeid

Partene skal, hvis aktuelt og under behørig hensyntagen til deres muligheter, bistå og støtte hverandre med henblikk på å bedre deres evne til å forebygge terrorhandlinger, herunder gjennom utveksling av opplysninger og god praksis og gjennom opplæring og annen felles innsats av forebyggende art.

Artikkel 5 – Offentlig tilskyndelse til å begå en terrorhandling

1. I denne konvensjonen menes med «offentlig tilskyndelse til å begå en terrorhandling», å spre eller på annen måte gjøre tilgjengelig for offentligheten et budskap i den hensikt å tilskynde en terrorhandling, når atferden, enten den direkte forfekter terrorhandlinger eller ikke, skaper en fare for at én eller flere slike straffbare handlinger kan bli begått.
2. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å fastsette som straffbart lovbrudd i nasjonal lovgivning offentlig tilskyndelse til å begå en terrorhandling som definert i nr. 1, når handlingen er rettsstridig og forsettlig.

Artikkel 6 – Rekruttering til terrorisme

1. I denne konvensjonen menes med «rekruttering til terrorisme», å forlede en person til å begå eller delta i en terrorhandling eller bli med i en organisasjon eller en gruppe med sikte på å

the commission of one or more terrorist offences by the association or the group.

2. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish recruitment for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 7 – Training for terrorism

1. For the purposes of this Convention, «training for terrorism» means to provide instruction in the making or use of explosives, firearms or other weapons or noxious or hazardous substances, or in other specific methods or techniques, for the purpose of carrying out or contributing to the commission of a terrorist offence, knowing that the skills provided are intended to be used for this purpose.
2. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish training for terrorism, as defined in paragraph 1, when committed unlawfully and intentionally, as a criminal offence under its domestic law.

Article 8 – Irrelevance of the commission of a terrorist offence

For an act to constitute an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention, it shall not be necessary that a terrorist offence be actually committed.

Article 9 – Ancillary offences

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under its domestic law:
 - a) Participating as an accomplice in an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;
 - b) Organising or directing others to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention;
 - c) Contributing to the commission of one or more offences as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:
 - i. be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention; or

medvirke til at organisasjonen eller gruppen begår én eller flere terrorhandlinger.

2. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å fastsette som straffbart lovbrudd i nasjonal lovgivning rekruttering til terrorisme som definert i nr. 1, når handlingen er rettsstridig og forsettlig.

Artikkel 7 – Opplæring til terrorisme

1. I denne konvensjonen menes med «opplæring til terrorisme» å sørge for instruksjon om framstilling eller bruk av sprengstoff, skytevåpen eller andre våpen, eller skadelige eller farlige stoffer, eller om andre spesifikke metoder eller teknikker, med formål om å begå eller medvirke til en terrorhandling, dersom personen vet at kompetansen er tenkt brukt til et slikt formål.
2. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å fastsette som straffbart lovbrudd i nasjonal rett opplæring til terrorisme som definert i nr. 1, når handlingen er rettsstridig og forsettlig.

Artikkel 8 – Manglende betydning av om terrorhandling begås

For at en handling skal utgjøre en straffbar handling som definert i artikkel 5 til 7 i denne konvensjonen, skal det ikke være nødvendig at en terrorhandling faktisk blir begått.

Artikkel 9 – Relaterte straffbare handlinger

1. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å fastsette følgende som straffbare lovbrudd i nasjonale lovgivning:
 - a) deltakelse som medskyldig i en straffbar handling som fastsatt i artikkel 5 til 7 i denne konvensjonen,
 - b) organisering eller beordring av andre personer til å begå en straffbar handling som fastsatt i artikkel 5 til 7 i denne konvensjonen,
 - c) medvirkning til én eller flere straffbare handlinger som fastsatt i artikkel 5 til 7 i denne konvensjonen som begås av en gruppe personer som handler ut fra samme formål. Slik medvirkning skal være forsettlig og skal enten:
 - i. ha som mål å fremme gruppens kriminelle virksomhet eller kriminelle formål, når virksomheten eller formålet innebærer en straffbar handling som definert i artikkel 5 til 7 i denne konvensjon, eller

- ii. be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in Articles 5 to 7 of this Convention.
2. Each Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence under, and in accordance with, its domestic law the attempt to commit an offence as set forth in Articles 6 and 7 of this Convention.

Article 10 – Liability of legal entities

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary, in accordance with its legal principles, to establish the liability of legal entities for participation in the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention.
2. Subject to the legal principles of the Party, the liability of legal entities may be criminal, civil or administrative.
3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.

Article 11 – Sanctions and measures

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to make the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention punishable by effective, proportionate and dissuasive penalties.
2. Previous final convictions pronounced in foreign States for offences set forth in the present Convention may, to the extent permitted by domestic law, be taken into account for the purpose of determining the sentence in accordance with domestic law.
3. Each Party shall ensure that legal entities held liable in accordance with Article 10 are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 12 – Conditions and safeguards

1. Each Party shall ensure that the establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention are carried out while respecting human rights obligations, in particular the right to freedom of expression, freedom of association and freedom of religion, as set forth in, where applicable to that Party, the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental

- ii. ytes med viten om at gruppen har til hensikt å begå en straffbar handling som definert i artikkel 5 til 7 i denne konvensjon.
2. Hver part skal i tillegg vedta de tiltak som er nødvendige for at forsøk på å begå en straffbar handling som definert i artikkel 6 og 7 i denne konvensjon, skal anses for å utgjøre en straffbar handling i henhold til og i samsvar med sin nasjonale lovgivning.

Artikkel 10 – Juridiske personers ansvar

1. Hver part skal treffe de tiltak som er nødvendige, i samsvar med sine rettsprinsipper, for å fastslå juridiske personers ansvar for deltakelse i de straffbare handlingene fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjon.
2. Avhengig av partens rettsprinsipper kan en juridisk persons ansvar være strafferettslig, sivilrettslig eller forvaltningsrettslig.
3. Slikt ansvar skal være uten betydning for straffansvaret for de fysiske personene som har begått handlingen.

Artikkel 11 – Sanksjoner og tiltak

1. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å sikre at de straffbare handlingene fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen kan straffes med effektive, forholdsmessige og avskrekkende sanksjoner.
2. I den grad nasjonal rett tillater det, kan det ved fastsettelsen av straff i samsvar med nasjonal lovgivning tas hensyn til tidligere endelige domfellelser i en fremmed stat for straffbare handlinger fastsatt i denne konvensjon.
3. Hver part skal sikre at juridiske personer som holdes ansvarlige i samsvar med artikkel 10, omfattes av effektive, forholdsmessige og avskrekkende strafferettslige eller ikke-strafferettslige sanksjoner, herunder økonomiske sanksjoner.

Artikkel 12 – Vilkår, beskyttelse av menneskerettighetene mv.

1. Hver part skal ved vedtakelsen, gjennomføringen og anvendelsen av straffebestemmelsene i henhold til artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen, sikre at menneskerettslige forpliktelser overholdes, særlig ytringsfriheten, organisasjonsfriheten og religionsfriheten som fastlagt i Den europeiske menneskerettskonvensjon, Den internasjonale konvensjonen om sivile og politiske rettigheter, og andre folke-

Freedoms, the International Covenant on Civil and Political Rights, and other obligations under international law.

2. The establishment, implementation and application of the criminalisation under Articles 5 to 7 and 9 of this Convention should furthermore be subject to the principle of proportionality, with respect to the legitimate aims pursued and to their necessity in a democratic society, and should exclude any form of arbitrariness or discriminatory or racist treatment.

Article 13 – Protection, compensation and support for victims of terrorism

1. Each Party shall adopt such measures as may be necessary to protect and support the victims of terrorism that has been committed within its own territory. These measures may include, through the appropriate national schemes and subject to domestic legislation, inter alia, financial assistance and compensation for victims of terrorism and their close family members.

Article 14 - Jurisdiction

1. Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:
 - a) when the offence is committed in the territory of that Party;
 - b) when the offence is committed on board a ship flying the flag of that Party, or on board an aircraft registered under the laws of that Party;
 - c) when the offence is committed by a national of that Party.
2. Each Party may also establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention:
 - a) when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, in the territory of or against a national of that Party;
 - b) when the offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in Article 1 of this Convention, against a State or government facility of that Party abroad, including diplomatic or consular premises of that Party;
 - c) when the offence was directed towards or resulted in an offence referred to in Article 1 of this Convention, committed in an attempt

rettslige forpliktelser som måtte gjelde for parten.

2. Vedtakelsen, gjennomføringen og anvendelsen av straffebestemmelsene i henhold til artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen skal dessuten være i samsvar med forholdmessighetsprinsippet, hvorved det tas hensyn til de rettmessige mål som søkes nådd og nødvendigheten av disse i et demokratisk samfunn, og enhver form for vilkårlighet, diskriminering eller rasisme skal unngås.

Artikkel 13 – Beskyttelse, erstatning og støtte til ofrene for terrorisme

1. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å beskytte og støtte ofrene for terrorisme som er begått på deres eget territorium. Slike tiltak kan, innenfor rammen av nasjonale ordninger og i henhold til nasjonal lovgivning, omfatte blant annet økonomisk bistand og erstatning til ofrene for terror og deres nære familie.

Artikkel 14 – Jurisdiksjon

1. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å etablere jurisdiksjon over enhver straffbar handling omhandlet i denne konvensjonen:
 - a) når den straffbare handlingen er begått på partens territorium,
 - b) når den straffbare handlingen er begått om bord i et skip som seiler under partens flagg, eller om bord i et luftfartøy som er registrert i henhold til partens lover,
 - c) når den straffbare handlingen er begått av en borger av parten.
2. Hver part kan i tillegg etablere jurisdiksjon over straffbare handlinger omhandlet i denne konvensjonen:
 - a) når den straffbare handlingen hadde som mål eller resulterte i en straffbar handling nevnt i artikkel 1 i denne konvensjonen på partens territorium eller overfor en av partens borgere,
 - b) når den straffbare handlingen hadde som mål eller resulterte i en straffbar handling nevnt i artikkel 1 i denne konvensjon overfor et av partens offentlige anlegg i utlandet, herunder diplomatisk eller konsulært område,
 - c) når den straffbare handlingen hadde som mål eller resulterte i en straffbar handling nevnt i artikkel 1 i denne konvensjonen, og

- to compel that Party to do or abstain from doing any act;
- d) when the offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that Party;
 - e) when the offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that Party.
3. Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in this Convention in the case where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her to a Party whose jurisdiction is based on a rule of jurisdiction existing equally in the law of the requested Party.
 4. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.
 5. When more than one Party claims jurisdiction over an alleged offence set forth in this Convention, the Parties involved shall, where appropriate, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.
- ble begått i et forsøk på å tvinge parten til å utføre eller unnlate en handling,
 - d) når den straffbare handlingen er begått av en statsløs person som til vanlig er bosatt på partens territorium,
 - e) når den straffbare handlingen er begått om bord i et luftfartøy operert av partens regjering.
3. Hver part skal vedta de tiltak som er nødvendige for å etablere jurisdiksjon over enhver straffbar handling omhandlet i denne konvensjonen i tilfeller der den påståtte gjerningsmannen oppholder seg på dens territorium og parten ikke utleverer ham eller henne til en annen part som har jurisdiksjon i henhold til en jurisdiksjonsbestemmelse som også finnes i lovgivningen til den anmodede stat.
 4. Denne konvensjonen utelukker ikke strafferettslig jurisdiksjon som utøves i samsvar med nasjonal lovgivning.
 5. Dersom mer enn én part påberoper seg jurisdiksjon over en påstått straffbar handling omhandlet i denne konvensjonen, skal de involverte parter, hvis hensiktsmessig, rådføre seg med hverandre med sikte på å avgjøre hvor handlingen mest hensiktsmessig kan strafforfølges.

Article 15 – Duty to investigate

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in this Convention may be present in its territory, the Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.
2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.
3. Any person in respect of whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:
 - a) communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

Artikkel 15 – Etterforskningsplikt

1. Når en part mottar informasjon om at en gjerningsperson eller en påstått gjerningsperson for en straffbar handling omhandlet i denne konvensjonen kanskje oppholder seg på dens territorium, skal den berørte part treffe de tiltak som måtte være nødvendig i henhold til nasjonal lovgivning for å få etterforsket de fakta informasjonen inneholder.
2. Dersom omstendighetene hjemler det, skal parten på hvis territorium gjerningspersonen eller den påståtte gjerningspersonen oppholder seg, treffe egnede tiltak i henhold til sin nasjonale lovgivning for å sikre vedkommendes tilstedeværelse med henblikk på strafforfølging eller utlevering.
3. Enhver person som tiltakene nevnt i nr. 2 gjelder, skal ha rett til:
 - a) omgående å sette seg i forbindelse med den nærmeste representant for den staten som vedkommende person er borger av, eller den staten som på annet grunnlag har rett til å ivareta vedkommendes rettigheter, eller, dersom vedkommende er statsløs, den stat på hvis territorium vedkommende til vanlig er bosatt,

b) be visited by a representative of that State; c) be informed of that person's rights under subparagraphs a. and b. 4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the Party in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended. 5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any Party having a claim of jurisdiction in accordance with Article 14, paragraphs 1.c and 2.d to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.	b) å motta besøk av en representant for denne staten, c) å bli informert om sine rettigheter etter bokstav a) og b). 4. Rettighetene nevnt i nr. 3 skal utøves i samsvar med lover og forskrifter i den stat på hvis territorium gjerningspersonen eller den påståtte gjerningspersonen befinner seg, forutsatt at disse lover og forskrifter fullt ut gjør det mulig å oppfylle de formål som ligger til grunn for rettighetene i nr. 3. 5. Bestemmelsene i nr. 3 og 4 skal ikke berøre retten til en part som kan gjøre krav på jurisdiksjon i samsvar med artikkel 14 nr. 1 bokstav c) og nr. 2 bokstav d), til å innby Den internasjonale Røde Kors komiteen til å sette seg i forbindelse med og besøke den påståtte gjerningspersonen.

Article 16 – Non application of the Convention

This Convention shall not apply where any of the offences established in accordance with Articles 5 to 7 and 9 is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State, and no other State has a basis under Article 14, paragraph 1 or 2 of this Convention, to exercise jurisdiction, it being understood that the provisions of Articles 17 and 20 to 22 of this Convention shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 17 – International co-operation in criminal matters

1. Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.
2. Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other agreements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or agreements, Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.
3. Parties shall co-operate with each other to the fullest extent possible under relevant law, treaties, agreements and arrangements of the requested Party with respect to criminal investigations or proceedings in relation to the offences

Artikkel 16 – Begrensninger i konvensjonens anvendelsesområde

Denne konvensjonen får ikke anvendelse når de straffbare handlingene fastsatt i samsvar med artikkel 5 til 7 og artikkel 9 er begått i én enkelt stat og den påståtte gjerningspersonen er borger av denne staten og oppholder seg på denne statens territorium, og ingen annen stat har grunnlag for å utøve jurisdiksjon i henhold til artikkel 14 nr. 1 eller 2 i denne konvensjonen, likevel slik at bestemmelsene i artikkel 17 og 20 og artikkel 22 i denne konvensjon skal, når det er aktuelt, gjelde i disse sakene.

Artikkel 17 – Internasjonalt strafferettslig samarbeid

1. Partene skal yte hverandre størst mulig bistand i forbindelse med etterforskning, strafforfølgning, og utleveringssaker i forbindelse med de straffbare handlingene fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen, herunder bistand til å innhente bevis i deres besittelse som er nødvendige for rettsforfølgningen.
2. Partene skal ivareta sine forpliktelser etter nr. 1 i samsvar med de traktater og andre avtaler om gjensidig rettslig bistand som måtte være inngått mellom dem. I mangel av slike traktater eller avtaler, skal partene yte hverandre bistand i samsvar med deres nasjonale lovgivning.
3. Partene skal, så langt relevante lover, traktater, avtaler og ordninger i den anmodede part tillater det, samarbeide med hverandre så langt det er mulig i forbindelse med etterforskning og rettergang som gjelder straffbare handlinger

for which a legal entity may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting Party.

- Each Party may give consideration to establishing additional mechanisms to share with other Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to Article 10.

Article 18 – Extradite or prosecute

- The Party in the territory of which the alleged offender is present shall, when it has jurisdiction in accordance with Article 14, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that Party. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a serious nature under the law of that Party.
- Whenever a Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this Party and the Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 19 – Extradition

- The offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the Parties before the entry into force of this Convention. Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.
- When a Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, the requested Party may, if it so decides, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9

som en juridisk person kan holdes ansvarlig for i den anmodende stat i henhold til artikkel 10 i denne konvensjonen.

- Hver part kan vurdere å opprette tilleggsordninger med sikte på å dele med andre parter informasjon eller bevis som er nødvendige for å fastsette strafferettslig, sivilrettslig eller forvaltningsrettslig ansvar som fastsatt i artikkel 10.

Artikkel 18 – Utlevering eller strafforfølgning

- Den part på hvis territorium den påståtte gjerningsmannen befinner seg skal, når den har jurisdiksjon i henhold til artikkel 14 og dersom den ikke utleverer vedkommende, uten unntak og uansett om overtredelsen ble utført på dens territorium eller ikke, være forpliktet til uten unødig opphold å forelegge saken for sine kompetente myndigheter med sikte på strafforfølgning på den måte som er fastsatt i vedkommende stats lovgivning. Disse myndigheter skal treffe sin avgjørelse etter de samme retningslinjer som dem som gjelder for enhver annen overtredelse av alvorlig karakter etter vedkommende stats lovgivning.
- Når en part i henhold til sin nasjonale lovgivning kan utlevere eller på annen måte overlevere en av sine borgere bare på betingelse av at vedkommende vil bli sendt tilbake til staten for å sone den straff vedkommende er ilagt som følge av rettssaken eller rettergangen som det ble søkt om utlevering eller overlevering for, og denne stat og staten som anmoder om utlevering er enige om dette og andre vilkår de anser som hensiktsmessige, skal en slik betinget utlevering eller overlevering være tilstrekkelig til å oppfylle forpliktelsen fastsatt i nr. 1.

Artikkel 19 – Utlevering

- De straffbare handlingene fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjon skal anses som handlinger som kan begrunne utlevering i henhold til enhver utleveringsavtale inngått mellom partene før ikrafttreddelsen av denne konvensjonen. Partene forplikter seg til å inkludere slike straffbare handlinger som handlinger som kan begrunne utlevering i enhver utleveringsavtale som senere måtte bli inngått mellom dem.
- Når en part som setter som vilkår for utlevering at det foreligger en overenskomst, mottar en anmodning om utlevering fra en annen part som den ikke har utleveringsavtale med, kan den anmodede part anse denne konvensjonen som rettslig grunnlag for utlevering for så vidt gjelder straffbare handlinger fastsatt i artikkel 5

of this Convention. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested Party.

3. Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested Party.
4. Where necessary, the offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be treated, for the purposes of extradition between Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the Parties that have established jurisdiction in accordance with Article 14.
5. The provisions of all extradition treaties and agreements concluded between Parties in respect of offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention shall be deemed to be modified as between Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 20 – Exclusion of the political exception clause

1. None of the offences referred to in Articles 5 to 7 and 9 of this Convention, shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence, an offence connected with a political offence, or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.
2. Without prejudice to the application of Articles 19 to 23 of the Vienna Convention on the Law of Treaties of 23 May 1969 to the other Articles of this Convention, any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession of the Convention, declare that it reserves the right to not apply paragraph 1 of this Article as far as extradition in respect of an offence set forth in this Convention is concerned. The Party undertakes to apply this reservation on a case-by-case basis, through a duly reasoned decision.

til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen. Utlevering skal skje i samsvar med de øvrige vilkår som den anmodede stats lovgivning anviser.

3. Parter som ikke setter som vilkår for utlevering at det foreligger en overenskomst, skal anse straffbare handlinger fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen som grunnlag for utlevering mellom seg på de vilkår som den anmodede stats lovgivning gir anvisning på.
4. Straffbare handlinger fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen skal om nødvendig, for så vidt gjelder spørsmålet om utlevering mellom partene, anses begått ikke bare der de fant sted, men også på territoriet til statene som har etablert jurisdiksjon i samsvar med artikkel 14.
5. Bestemmelsene i alle traktater og avtaler om utlevering som er inngått mellom partene for så vidt som de gjelder straffbare handlinger fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen, skal anses som endret mellom partene i den grad de er uforenlige med denne konvensjonen.

Artikkel 20 – Utelukkelse av den politiske unntaksklausul

1. Ingen av de straffbare handlingene nevnt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 i denne konvensjonen skal, for så vidt angår spørsmålet om utlevering eller gjensidig rettslig bistand, anses som en politisk forbrytelse, en straffbar handling forbundet med en politisk forbrytelse eller en politisk motivert straffbar handling. En begjæring om utlevering eller en anmodning om gjensidig rettslig bistand som er basert på en slik straffbar handling, kan dermed ikke avslås utelukkende med begrunnelse i at det dreier om en politisk forbrytelse, en straffbar handling forbundet med en politisk forbrytelse eller en politisk motivert straffbar handling.
2. Med forbehold for anvendelsen av artikkel 19 til 23 i Wienkonvensjonen om traktatretten av 23. mai 1969 på andre artikler i denne konvensjon, kan enhver stat ved undertegning eller ved deponering av sitt ratifikasjons-, godtakelses-, godkjennings- eller tiltredelsesdokument erklære at den forbeholder seg retten til ikke å anvende nr. 1 i denne artikkel med hensyn til utlevering for enhver straffbar handling nevnt i denne konvensjon. Parten forplikter seg til å anvende dette forbehold på grunnlag av en behørig begrunnet beslutning i hver enkelt sak.

3. Any Party may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with paragraph 2 by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.
4. A Party which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of this Article may not claim the application of paragraph 1 of this Article by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of this article in so far as it has itself accepted it.
5. The reservation shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the Party concerned. However, such reservation may be renewed for periods of the same duration.
6. Twelve months before the date of expiry of the reservation, the Secretary General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the Party concerned. No later than three months before expiry, the Party shall notify the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding, amending or withdrawing its reservation. Where a Party notifies the Secretary General of the Council of Europe that it is upholding its reservation, it shall provide an explanation of the grounds justifying its continuance. In the absence of notification by the Party concerned, the Secretary General of the Council of Europe shall inform that Party that its reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the Party concerned to notify its intention to uphold or modify its reservation before the expiry of that period shall cause the reservation to lapse.
7. Where a Party does not extradite a person in application of this reservation, after receiving an extradition request from another Party, it shall submit the case, without exception whatsoever and without undue delay, to its competent authorities for the purpose of prosecution, unless the requesting Party and the requested Party agree otherwise. The competent authorities, for the purpose of prosecution in the requested Party, shall take their decision in the same manner as in the case of any offence of a grave nature under the law of that Party. The requested Party shall communicate, without undue delay, the final outcome of the proceedings to the requesting Party and to the Secretary General of the Council of Europe, who shall forward it to the Consultation of the Parties provided for in Article 30.
3. Enhver part kan helt eller delvis tilbakekalle et forbehold den har tatt i henhold til nr. 2 ved en erklæring til Europarådets generalsekretær, som får virkning fra den dato erklæringen er mottatt.
4. En part som har tatt et forbehold i samsvar med nr. 2 i denne artikkel, kan ikke kreve at en annen stat anvender nr. 1 i denne artikkel; den kan likevel, dersom det dreier seg om et delvis eller betinget forbehold, kreve at denne artikkel får anvendelse i den grad den selv har godkjent artikkelen.
5. Forbeholdet skal gjelde i tre år fra dagen for ikrafttredelsen av denne konvensjonen for den berørte stat. Et slikt forbehold kan likevel fornyes for tidsrom av samme varighet.
6. Tolv måneder før forbeholdet utløper skal Europarådets generalsekretær underrette den aktuelle part om et slikt utløp. Senest tre måneder før utløpet skal parten underrette Europarådets generalsekretær om hvorvidt den opprettholder, endrer eller trekker tilbake sitt forbehold. Når en part underretter Europarådets generalsekretær om at den opprettholder sitt forbehold, skal den redegjøre for grunnene til opprettholdelsen. Dersom det ikke foreligger noen underretning fra den berørte part, skal Europarådets generalsekretær underrette den aktuelle part om at dens forbehold anses for å være automatisk forlenget for et tidsrom på seks måneder. Dersom den aktuelle part unnlater å underrette om sin beslutning om å opprettholde eller endre sitt forbehold før utløpet av nevnte tidsrom, medfører dette at forbeholdet anses som bortfalt.
7. Når en part, etter å ha mottatt en begjæring om utlevering fra en annen part, ikke utleverer en person i henhold til sitt forbehold, skal den uten unntak og uten unødig opphold framlegge saken for sine kompetente myndigheter med henblikk på å reise sak, med mindre den anmodende og den anmodede stat blir enige om noe annet. De kompetente myndigheter skal ta sin beslutning om strafforfølgning i den anmodede stat på samme måte som ved enhver annen alvorlig straffbar handling i henhold til lovgivningen i denne stat. Den anmodede stat skal uten unødig opphold formidle det endelige resultatet av saksgangen til den anmodende stat og til Europarådets generalsekretær, som skal framlegge dette for partenes samråd som bestemt i artikkel 30.

8. The decision to refuse the extradition request on the basis of this reservation shall be forwarded promptly to the requesting Party. If within a reasonable time no judicial decision on the merits has been taken in the requested Party according to paragraph 7, the requesting Party may communicate this fact to the Secretary General of the Council of Europe, who shall submit the matter to the Consultation of the Parties provided for in Article 30. This Consultation shall consider the matter and issue an opinion on the conformity of the refusal with the Convention and shall submit it to the Committee of Ministers for the purpose of issuing a declaration thereon. When performing its functions under this paragraph, the Committee of Ministers shall meet in its composition restricted to the States Parties.
8. En beslutning om å avslå en begjæring om utlevering med henvisning til forbeholdet skal omgående oversendes den anmodende stat. Dersom det ikke innen rimelig tid er truffet en rettslig realitetsavgjørelse i den anmodede stat i samsvar med nr. 7, kan den anmodende stat underrette Europarådets generalsekretær om dette, som skal framlegge saken for partenes samråd som bestemt i artikkel 30. Samrådet skal vurdere saken og avgi uttalelse om hvorvidt avslaget er i samsvar med konvensjonens bestemmelser og framlegge den for Ministerkomiteen, som skal avgi en erklæring om saken. Når Ministerkomiteen skal utøve sine funksjoner i henhold til denne artikkelen, skal den være sammensatt av statene som er parter i denne konvensjon.

Article 21 – Discrimination clause

1. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in Articles 5 to 7 and 9 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.
2. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment.
3. Nothing in this Convention shall be interpreted either as imposing an obligation to extradite if the person who is the subject of the extradition request risks being exposed to the death penalty or, where the law of the requested Party does not allow for life imprisonment, to life imprisonment without the possibility of parole, unless under applicable extradition treaties the requested Party is under the obligation to extradite if the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, where imposed, will not be carried out, or that the person concerned will not be subject to

Artikkel 21 – Diskrimineringsklausul

1. Ingen av bestemmelsene i denne konvensjonen skal tolkes som at de innebærer en plikt til å utlevere eller yte gjensidig rettslig bistand dersom den anmodede part har god grunn til å tro at begjæringen om utlevering for en straffbar handling fastsatt i artikkel 5 til 7 og artikkel 9 eller om gjensidig rettslig bistand i forbindelse med slike straffbare handlinger, er fremsatt i den hensikt å reise sak mot eller straffe en person på grunn av vedkommendes rase, religion, nasjonalitet, etniske opprinnelse eller politiske oppfatning, eller at etterkommelse av anmodningen ville medføre fare for at personens situasjon vil forverres av grunner som nevnt.
2. Ingen av bestemmelsene i denne konvensjonen skal tolkes som at de medfører en plikt til å utlevere dersom personen som begjæringen om utlevering gjelder, risikerer å bli utsatt for tortur eller umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff.
3. Ingen av bestemmelsene i denne konvensjonen skal tolkes som at de medfører en plikt til å utlevere dersom personen som begjæringen om utlevering gjelder, risikerer å bli utsatt for dødsstraff eller, dersom lovgivningen i den anmodede stat ikke tillater fengsling på livstid, fengsling på livstid uten mulighet for prøveløslatelse med mindre den anmodede stat i henhold til gjeldende traktater om utlevering er forpliktet til å utlevere dersom den anmodende stat kommer med forsikringer, som anses som tilstrekkelige av den anmodede stat, om at det ikke vil bli idømt dødsstraff, eller om at denne ikke vil bli fullbyrdet dersom den blir idømt, eller om at

life imprisonment without the possibility of parole.

Article 22 – Spontaneous information

1. Without prejudice to their own investigations or proceedings, the competent authorities of a Party may, without prior request, forward to the competent authorities of another Party information obtained within the framework of their own investigations, when they consider that the disclosure of such information might assist the Party receiving the information in initiating or carrying out investigations or proceedings, or might lead to a request by that Party under this Convention.
2. The Party providing the information may, pursuant to its national law, impose conditions on the use of such information by the Party receiving the information.
3. The Party receiving the information shall be bound by those conditions.
4. However, any Party may, at any time, by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to be bound by the conditions imposed by the Party providing the information under paragraph 2 above, unless it receives prior notice of the nature of the information to be provided and agrees to its transmission.

Article 23 – Signature and entry into force

1. This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe, the European Community and by non-member States which have participated in its elaboration.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.
3. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which six Signatories, including at least four member States of the Council of Europe, have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.
4. In respect of any Signatory which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of its consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 2.

den berørte personen ikke vil bli fengslet på livstid uten mulighet for prøveløslatelse.

Artikkel 22 – Opplysninger av eget tiltak

1. Uten at det berører deres egen etterforskning eller rettergang, kan en parts kompetente myndigheter, uten forutgående anmodning, oversende en annen parts kompetente myndigheter opplysninger som er innhentet innen rammen av egen etterforskning, når de mener at oversendelsen av opplysningene kan bistå parten som mottar opplysningene med igangsetting eller gjennomføring av etterforskning eller rettergang eller foranledige en anmodning fra denne parten i henhold til denne konvensjonen.
2. Parten som gir opplysningene kan i samsvar med sin nasjonale lovgivning stille vilkår for mottakende parts bruk av opplysningene.
3. Parten som mottar opplysningene skal være bundet av disse vilkår.
4. Enhver part kan likevel når som helst, ved en erklæring til Europarådets generalsekretær, erklære at den forbeholder seg retten til å ikke være bundet av vilkårene pålagt av parten som gir opplysningene i henhold til nr. 2 ovenfor, med mindre den på forhånd mottar melding om arten av opplysningene som vil bli oversendt og går med på oversendelse av dem.

Artikkel 23 – Undertegning og ikrafttredelse

1. Denne konvensjonen skal være åpen for undertegning for Europarådets medlemsstater, Det europeiske fellesskap og for ikke-medlemsstater som har deltatt i utarbeidelsen av den.
2. Denne konvensjonen skal ratifiseres, godtas eller godkjennes. Ratifikasjons-, godtakelses-, eller godkjenningssdokumentene skal deponeeres hos Europarådets generalsekretær.
3. Denne konvensjonen trer i kraft den første dag i den måned som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder fra den dato seks stater, hvorav minst fire er medlemsstater i Europarådet, har gitt sitt samtykke til å være bundet av konvensjonen i samsvar med bestemmelsene i nr. 2.
4. For enhver signatarstat som deretter gir sitt samtykke til å være bundet av konvensjonen, trer konvensjonen i kraft den første dag i den måned som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder fra den dato samtykke ble gitt til å være bundet av konvensjonen i samsvar med bestemmelsene i nr. 2.

Article 24 – Accession to the Convention

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting with and obtaining the unanimous consent of the Parties to the Convention, may invite any State which is not a member of the Council of Europe and which has not participated in its elaboration to accede to this convention. The decision shall be taken by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Parties entitled to sit on the Committee of Ministers.
2. In respect of any State acceding to the convention under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe.

Article 25 – Territorial application

1. Any State or the European Community may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
2. Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the declaration by the Secretary General.
3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 26 – Effects of the Convention

1. The present Convention supplements applicable multilateral or bilateral treaties or agreements between the Parties, including the provisions of the following Council of Europe treaties:

Artikkel 24 – Tiltredelse til konvensjonen

1. Etter at denne konvensjon er trådt i kraft, kan Ministerkomiteen i Europarådet, etter samråd med partene i konvensjonen og med enstemmig samtykke fra disse, innby enhver stat som ikke er medlem av Europarådet og som ikke har deltatt i utarbeidelsen av den, til å tiltre konvensjonen. Vedtaket skal fattes med slikt flertall som er fastsatt i artikkel 20d i Europarådets vedtekter og ved enstemmig votum blant representantene fra partene som har rett til å sitte i Ministerkomiteen.
2. For enhver stat som tiltrer konvensjonen etter nr. 1, trer konvensjonen i kraft den første dag i den måned som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder etter datoen for deponering av tiltredelsesdokumentet hos Europarådets generalsekretær.

Artikkel 25 – Territoriell anvendelse

1. Enhver stat kan ved undertegning eller ved deponering av sitt ratifikasjons-, godtakelses-, godkjennelses- eller tiltredelsesdokument oppgi det territorium eller de territorier denne konvensjonen skal gjelde for.
2. Enhver part kan på et senere tidspunkt, ved en erklæring til Europarådets generalsekretær, utvide anvendelsen av denne konvensjonen til et annet territorium oppgitt i erklæringen. For et slikt territorium trer konvensjonen i kraft den første dag i den måned som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder fra den dato Europarådets generalsekretær mottar erklæringen.
3. Enhver erklæring avgitt etter de to foregående numrene kan for et territorium oppgitt i erklæringen, tilbakekalles ved underretning til Europarådets generalsekretær. Tilbakekallingen trer i kraft den første dag i den måned som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder fra den dato Europarådets generalsekretær mottar slik underretning.

Artikkel 26 – Virkninger av konvensjonen

1. Denne konvensjonen utfyller gjeldende multilaterale eller bilaterale traktater eller avtaler mellom partene, herunder bestemmelsene i følgende traktater fra Europarådet:

- European Convention on Extradition, opened for signature, in Paris, on 13 December 1957 (ETS No. 24);
 - European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature, in Strasbourg, on 20 April 1959 (ETS No. 30);
 - European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature, in Strasbourg, on 27 January 1977 (ETS No. 90);
 - Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 17 March 1978 (ETS No. 99);
 - Second Additional Protocol to the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, opened for signature in Strasbourg on 8 November 2001 (ETS No. 182);
 - Protocol amending the European Convention on the Suppression of Terrorism, opened for signature in Strasbourg on 15 May 2003 (ETS No. 190).
2. If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty on the matters dealt with in this Convention or have otherwise established their relations on such matters, or should they in future do so, they shall also be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly. However, where Parties establish their relations in respect of the matters dealt with in the present Convention other than as regulated therein, they shall do so in a manner that is not inconsistent with the Convention's objectives and principles.
 3. Parties which are members of the European Union shall, in their mutual relations, apply Community and European Union rules in so far as there are Community or European Union rules governing the particular subject concerned and applicable to the specific case, without prejudice to the object and purpose of the present Convention and without prejudice to its full application with other Parties.
 4. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of a Party and individuals under international law, including international humanitarian law.
 5. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a Party in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed
- Europeisk konvensjon om utlevering, åpnet for undertegning i Paris 13. desember 1957 (ETS nr. 24),
 - Europeisk konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker, åpnet for undertegning i Strasbourg 20. april 1959 (ETS nr. 30),
 - Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme, åpnet for undertegning i Strasbourg 27. januar 1977 (ETS nr. 90),
 - Tilleggsprotokoll til Europeisk konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker, åpnet for undertegning i Strasbourg 17. mars 1978 (ETS nr. 99),
 - Andre tilleggsprotokoll til Europeisk konvensjon om gjensidig hjelp i straffesaker, åpnet for undertegning i Strasbourg 8. november 2001 (ETS nr. 182),
 - Protokoll om endring av Europeisk konvensjon om bekjempelse av terrorisme, åpnet for undertegning i Strasbourg 15. mai 2003 (ETS nr. 190).
2. Dersom to eller flere parter allerede har inngått en avtale eller traktat om et tema som omhandles i denne konvensjonen eller på annen måte har opprettet forbindelser angående dette tema, eller dersom de gjør dette i framtiden, skal de også ha rett til å anvende avtale eller traktat som nevnt eller å regulere disse forbindelsene slik. Dersom partene imidlertid oppretter forbindelser med hensyn til et tema som omhandles i denne konvensjonen på en annen måte enn slik det er regulert i konvensjonen, skal de gjøre dette på en måte som ikke er uforenlig med konvensjonens formål og prinsipper.
 3. Parter som er medlemmer av den europeiske union skal, mellom seg, anvende fellesskapsrettens regler så langt det finnes regler i fellesskapsretten som regulerer det aktuelle emnet og som gjelder i den konkrete saken, forutsatt at denne konvensjonens hensikt og formål ivaretas og anvendes fullt ut i forhold til andre parter.
 4. Bestemmelsene i denne konvensjonen skal ikke berøre en parts eller en enkeltpersons rettigheter, forpliktelser og ansvar etter folkeretten, herunder den humanitære folkeretten.
 5. Virksomheten til væpnede styrker i en væpnet konflikt, slik disse termene er definert i den humanitære folkeretten, som reguleres av nevnte rett, reguleres ikke av denne konvensjonen, og virksomheten til en stats væpnede styrker under utøvelsen av sine offisielle oppgaver, i det omfang disse reguleres av andre regler i

by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 27 – Amendments to the Convention

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Party, the Committee of Ministers of the Council of Europe or the Consultation of the Parties.
2. Any proposal for amendment shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.
3. Moreover, any amendment proposed by a Party or the Committee of Ministers shall be communicated to the Consultation of the Parties, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on the proposed amendment.
4. The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and any opinion submitted by the Consultation of the Parties and may approve the amendment.
5. The text of any amendment approved by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 4 shall be forwarded to the Parties for acceptance.
6. Any amendment approved in accordance with paragraph 4 shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 28 – Revision of the Appendix

1. In order to update the list of treaties in the Appendix, amendments may be proposed by any Party or by the Committee of Ministers. These proposals for amendment shall only concern universal treaties concluded within the United Nations system dealing specifically with international terrorism and having entered into force. They shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the Parties.
2. After having consulted the non-member Parties, the Committee of Ministers may adopt a proposed amendment by the majority provided for in Article 20.d of the Statute of the Council of Europe. The amendment shall enter into force following the expiry of a period of one year after the date on which it has been forwarded to the Parties. During this period, any Party may notify the Secretary General of the Council of Europe of any objection to the entry into force of the amendment in respect of that Party.
3. If one third of the Parties notifies the Secretary General of the Council of Europe of an objection to the entry into force of the amendment, the amendment shall not enter into force.

folkeretten, reguleres heller ikke av denne konvensjonen.

Artikkel 27 – Endringer av konvensjonen

1. Endringer av denne konvensjon kan foreslås av partene, Europarådets Ministerkomité eller partenes samråd.
2. Ethvert endringsforslag skal meddeles partene av Europarådets generalsekretær.
3. Enhver endring foreslått av en part eller av Ministerkomiteen skal dessuten meddeles partenes samråd, som skal framlegge sin uttalelse om endringsforslaget for Ministerkomiteen.
4. Ministerkomiteen skal behandle endringsforslaget og enhver uttalelse framlagt av partenes samråd og kan godkjenne endringen.
5. Teksten til endringen som godkjent av Ministerkomiteen i samsvar med nr. 4, skal oversendes partene for godtakelse.
6. Enhver endring som er godkjent i samsvar med nr. 4, trer i kraft den trettiende dag etter at alle parter har underrettet generalsekretæren om at de har godtatt den.

Artikkel 28 – Revisjon av vedlegget

1. Enhver part eller Ministerkomiteen kan foreslå endringer for å oppdatere listen over traktater i vedlegget. Endringsforslagene skal bare omfatte universelle traktater inngått innenfor FN-systemet som spesifikt omhandler internasjonal terrorisme, og som er trådt i kraft. Endringsforslagene skal oversendes partene av Europarådets generalsekretær.
2. Etter å ha rådspurt ikke-medlemsstater som er parter, kan Ministerkomiteen vedta et endringsforslag med slikt flertall som fastsatt i artikkel 20d i Europarådets vedtekter. Endringen skal tre i kraft etter utløpet av et tidsrom på ett år fra den dato den ble oversendt partene. I løpet av dette tidsrommet kan enhver part underrette Europarådets generalsekretær om innvendinger mot at endringen trer i kraft for den aktuelle staten.
3. Dersom én tredjedel av partene underretter Europarådets generalsekretær om en innvending mot endringens ikrafttredelse, skal endringen ikke tre i kraft.

4. If less than one third of the Parties notifies an objection, the amendment shall enter into force for those Parties which have not notified an objection.
5. Once an amendment has entered into force in accordance with paragraph 2 and a Party has notified an objection to it, this amendment shall come into force in respect of the Party concerned on the first day of the month following the date on which it notifies the Secretary General of the Council of Europe of its acceptance.
4. Dersom færre enn én tredjedel av partene underretter om en innvending, skal endringen tre i kraft for partene som ikke har underrettet om en innvending.
5. Når en endring er trådt i kraft i samsvar med nr. 2 og en part har underrettet om en innvending mot denne, skal endringen tre i kraft for den berørte part den første dag i den måned som følger etter den dato den underretter Europarådets generalsekretær om at den godtar endringen.

Article 29 – Settlement of disputes

In the event of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties to the dispute, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 30 – Consultation of the Parties

1. The Parties shall consult periodically with a view to:
 - a) making proposals to facilitate or improve the effective use and implementation of this Convention, including the identification of any problems and the effects of any declaration made under this Convention;
 - b) formulating its opinion on the conformity of a refusal to extradite which is referred to them in accordance with Article 20, paragraph 8;
 - c) making proposals for the amendment of this Convention in accordance with Article 27;
 - d) formulating their opinion on any proposal for the amendment of this Convention which is referred to them in accordance with Article 27, paragraph 3;
 - e) expressing an opinion on any question concerning the application of this Convention and facilitating the exchange of information on significant legal, policy or technological developments.
2. The Consultation of the Parties shall be convened by the Secretary General of the Council of Europe whenever he finds it necessary and in any case when a majority of the Parties or the Committee of Ministers request its convocation.

Artikkel 29 – Tvisteløsning

Dersom det oppstår tvist mellom partene om fortolkningen eller anvendelsen av denne konvensjonen, skal de søke å løse tvisten ved forhandlinger eller andre fredelige midler etter eget valg, herunder ved å forelegge tvisten for en voldgiftsdomstol hvis beslutninger skal være bindende for partene i tvisten, eller for Den internasjonale domstol, som avtalt mellom de berørte parter.

Artikkel 30 – Partenes samråd

1. Partene skal jevnlig rådføre seg med hverandre med henblikk på å:
 - a) utarbeide forslag for å lette eller bedre den effektive bruken og gjennomføringen av denne konvensjonen, herunder identifisering av eventuelle problemer og virkninger av eventuelle erklæringer som er gitt i samsvar med denne konvensjonen,
 - b) si sin mening om hvorvidt et utleveringsavslag som er forelagt dem i samsvar med artikkel 20 nr. 8 er i overensstemmelse med konvensjonen,
 - c) fremme forslag til endring av konvensjonen i samsvar med artikkel 27,
 - d) si sin mening om forslag til endring av konvensjonen som er forelagt dem i samsvar med artikkel 27 nr. 3,
 - e) si sin mening om ethvert spørsmål som gjelder anvendelsen av denne konvensjonen og lette utvekslingen av opplysninger om juridisk, politisk eller teknologisk utvikling av vesentlig betydning.
2. Europarådets generalsekretær skal innkalle partene til samråd når han finner det nødvendig og dersom flertallet av partene eller Ministerkomiteen anmoder om det.

3. The Parties shall be assisted by the Secretariat of the Council of Europe in carrying out their functions pursuant to this article.

Article 31 – Denunciation

1. Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 32 – Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Community, the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention as well as any State which has acceded to, or has been invited to accede to, this Convention of:

- a) any signature;
- b) the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c) any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 23;
- d) any declaration made under Article 1, paragraph 2, 22, paragraph 4, and 25 ;
- e) any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Warsaw, this 16th day of May 2005, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the European Community, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Appendix

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed at The Hague on 16 December 1970;
2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Civil Aviation, concluded at Montreal on 23 September 1971;
3. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes Against Internationally Protected

3. Partene skal bistås av Europarådets generalsekretær når de utfører sine oppgaver i henhold til denne artikkelen.

Artikkel 31 – Oppsigelse

1. Hver part kan når som helst si opp denne konvensjonen ved underretning til Europarådets generalsekretær.
2. Oppsigelsen får virkning fra den første dag i den måned som følger etter utløpet av et tidsrom på tre måneder etter den dato Europarådets generalsekretær har mottatt underretningen.

Artikkel 32 – Underretning

Europarådets generalsekretær skal underrette Europarådets medlemsstater, Det europeiske fellesskap, ikke-medlemsstater som har deltatt i utarbeidelsen av denne konvensjon, og enhver stat som har tiltrådt eller som er innbudt til å tiltre denne konvensjon, om:

- a) enhver undertegning,
- b) deponering av ethvert ratifikasjons-, godtakelses-, godkjennings- eller tiltredelsesdokument,
- c) enhver dato for ikrafttredelse av denne konvensjonen i samsvar med artikkel 23,
- d) enhver erklæring avgitt i henhold til artikkel 1 nr. 2, artikkel 22 nr. 4 og artikkel 25,
- e) enhver annen rettsakt, underretning eller oversendelse knyttet til denne konvensjonen.

Som bekreftelse på dette har de undertegnede med behørig fullmakt undertegnet denne konvensjon.

Utferdiget i Warszawa 16. mai 2005 på engelsk og fransk, der begge tekster har lik gyldighet, i ett eksemplar som vil bli deponert i arkivene til Europarådet. Europarådets generalsekretær skal oversende en bekreftet kopi til alle Europarådets medlemsstater, Det europeiske fellesskap, til ikke-medlemsstater som har deltatt i utarbeidelsen av denne konvensjon, og til enhver stat som er innbudt til å tiltre den.

Vedlegg

1. Konvensjon om bekjempelse av ulovlig bemektigelse av luftfartøyer, undertegnet i Haag 16. desember 1970,
2. Konvensjon til bekjempelse av ulovlige handlinger mot sikkerheten i sivil luftfart, undertegnet i Montreal 23. september 1971,
3. Konvensjon om forebygging av og straff for forbrytelser mot internasjonalt beskyttede per-

- Persons, Including Diplomatic Agents, adopted in New York on 14 December 1973;
4. International Convention Against the Taking of Hostages, adopted in New York on 17 December 1979;
 5. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted in Vienna on 3 March 1980;
 6. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988;
 7. Convention for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988;
 8. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts Against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988;
 9. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted in New York on 15 December 1997;
 10. International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted in New York on 9 December 1999.
- soner, herunder diplomatiske representanter, vedtatt i New York 14. desember 1973,
4. Internasjonal konvensjon mot gisseltaking, vedtatt i New York 17. desember 1979,
 5. Konvensjon om fysisk beskyttelse av nukleært materiale, vedtatt i Wien 3. mars 1980,
 6. Protokoll til bekjempelse av ulovlige voldshandlinger ved flyplasser som betjener internasjonal sivil luftfart, utferdiget i Montreal 24. februar 1988,
 7. Konvensjon om bekjempelse av ulovlige handlinger mot sikkerheten ved skipsfart, utferdiget i Roma 10. mars 1988,
 8. Protokoll til bekjempelse av ulovlige handlinger mot sikkerheten ved faste plattformer, plassert på kontinentalsokkelen, utferdiget i Roma 10. mars 1988,
 9. Internasjonal konvensjon om bekjempelse av terroristbombing, vedtatt i New York 15. desember 1997,
 10. Den internasjonale konvensjon om bekjempelse av finansiering av terrorisme, vedtatt i New York 9. desember 1999.
-
-

